

постните обръчи. От портите на къдите бързо взеха да надничат любопитни глави и да се трупат на купове около него, мъже с кожени гугли и бели кожуси, жени забрадени в пъстри кърпи, млади тъмнооки девойки, деца, които уплашено се свиваха в полите на майка си - невиджали такъв страшен железен човек.

Изведнъж тихи гласове се издигнаха, след това се обадиха по-високо и по-смело:

- Братът на Агнеса! Братът на бургундката!

Жирар дьо Шанли бавно пристъпваше с коня си, оглеждаше се любопитно, усмихваше се и поздравяваше с ръка. Някои тръгнаха пред него, като му сочеха пътя.

- По-нататък! По-нататък! През моста...

Той още по-любезно се усмихваше, обясняваше с ръце, че нищо не разбира и повтаряше само три думи:

- Agnès... Croisiès... - Peleries...

Най-сетне спряха пред дома на ватаха.

Предизвестена от шумните викове на приближаващата тълпа, Агнеса изтича на пътя и с радостен вик, с блеснали от щастливи сълзи очи, се хвърли на шията на брата си.

Новината се пръсна със светкавична бързина из целия град. Отвсякъде се стичаха, роднини, приятели, любопитни, които искаха да видят латинския рицар и да честитят на бургундката dragия гост, да видят чуждоземеца със железните дрехи...

В това време болярските ^ечърквички на Трапезица сплитаха тънкия си звън със широките стройни вълни на камбаните на "Свети Димитър".

Беше Коледа.

На следния ден цар Калоян покани на вечеря младия чуждоземец, заедно със сестра му и семейството на ватаха.

Когато княз Иоан чу новината, сякаш целият свят се за-